

Андрея Илиев

Краят на историята

1.

Ник погледна влезлия мъж и виновно попита:

– Енергото?

Той повдигна учуден вежди.

– Е, и вода отдавна не съм плащал.

Мъжът поклати отрицателно глава.

– Тогава трябва да си от топлофикацията.

Той отговори с мек, напевен глас – съвсем неподходящ за тромавото му и грубо тяло:

– Не, господине. Звъних ви...

– И телефонът ми е изключен.

– Съжалявам, господине.

И оправи притеснен очилата си. Абе тоя наистина съжаляваше!

Ник се раздразни:

– Тогава кой си, по дяволите?

– Доктор Пачев.

И стиска кълки като ошипана девица...

– Не съм болен. И не съм ви викал.

– Аз съм психиатър.

– Аз пък не съм луд!

– Знам, господине – меко рече Пачев.

Наеженият Ник се изненада от липсата на каквато и да е съпротива и го погледна по-внимателно.

– Какво щете тук тогава?

– Търся детективно бюро „Алф“.

– Тук е, майка му стара! Какво ще обичате?

Недодяланият мъж седна с припъшкване на дивана срещу него, извади кутия цигари и мълчаливо му предложи.

– Не пуша – преглътна Ник.

– Нуждая се от помощ, господин Шишманов.

– А аз от пари, доктор Пачев. Така че – поемам вашия случай.

– Знаете ли... Той е малко особен.

Притропва стеснително. По челото му избиха ситни капки пот. „Мамка му – помисли Ник. – Тоя да не е педофил?“

– Не ви ли казаха? Аз се занимавам само с шантави случаи. Баналните, нормалните, печелившите ги обират колегите.

– И все пак...

Капките пот се събраха в няколко ручейчета и потеглиха по червендалестото лице на доктора.

– За какво става въпрос?

– За Муса Кеседжия.

– Тоя какъв е – албанец или турчин? Дрога? Отвлекли са ваши близки?

Пачев поклати глава и въздъхна.

– Откуп за джипа ви?

– Не, господин Шишманов. Той е герой от народните песни. Нали сте чували за трите синджира роби?... Той ги води.

Ник зяпна.

– Абе ти майтап ли си правиш с мен?

Беше ядосан не на шега.

– Не четете ли вестници?

– Абе, аз пари за хляб нямам, ти вестници...

– Случаят нашумя преди една година. Огромен конник, облечен в кожи и желязо, с боздуган и сабя нападна воден парк в края на града. Рани седем мъже, а около трийсет млади жени навърза и подкара към планината...

– Айде, бе!

– Също като робини... Преби няколко полицаи от охранителната. Чак когато дойдоха от спецзвено, успяха да го укротят със седемнайсет попадения от стоппатрони.

Тялото на Ник пазеше спомен – болезнен, естествено – от изпречване пред стоппатрон. Затова попита невярващо:

– Тоя да не е бизон, бе?

– Споменах, че е много голям и силен мъж. В песните само Крали Марко го е побеждавал.

– Ами що не потърсиш него?

– Муса Кеседжия е минал сам през тунела.

– Какъв тунел?

– Времеви. От петнайсти век към наши дни.

Това вече му дойде много. Ник скочи и изрева:

– Ей, не си прави майтап с мен! Ако цялата тая история е тест дали съм нормален... Може да нямам пари и работа, но съм си наред!

– Знам, господин Шишманов – уморено рече Пачев. – Но ви уверявам, че говоря сериозно.

– Да, бе!...

– Ще ме изслушате ли все пак?

– Първо парите! – протегна ръка Ник.

Пачев се зачуди, после вдигна рамене примирен.

– Колко?

Той се затрудни.

– Колко... Петстотин долара!

Мъжът зарови непохватно из дебелия си портфейл.

– Ето.

Ник отдавна бе забелязал, че видът на пачките му действа като „Уискас“ на котките. Още повече се кротна при допира с банкнотите и млясна:

– Давай нататък.

– Ами не можах да се разберат с него нито в полицията, нито в съда. Тряснаха го на нас.

– И аз мисля, че мястото му е при вас.

Пачев замислено поклати глава:

– Благодарение на специфичните ни методи...

– Да, бе, знам как тъпчите хорицата с опиати.

– Е, господин Шишманов... Та той проговори.

– По-точно казано забълнува, докторе – натърти Ник. – Ясно ми е откъде са се появили тия времеви канали, Муса, Крали Марко, робинките...

Докторът го изчака да млъкне и тихо каза:

– Той говори на турски отпреди петстотин години.

– Колко му е да го научи? – завъртя очи Ник.

– Много трудно – скептично поклати глава Пачев. – И идва отникъде.

– Какво?

– Няма никакви данни из регистрите за него. Просто се появява от нищото – мъж на четиридесет години, як, здрав, на който един хляб на ден му е малко.

– Звучи като... – с лошо предчувствие промълви Ник.

– Поемате ли случая?

Цялото му същество пищеше: „Не се наиксвай, мой човек!“

– Какво всъщност искате от мен?

– Да го върнете там, откъдето е дошъл.

– Хм...

Здравият разум напразно се опитваше да установи контрол над мекера да прелее тоя дебел портфейл в джоба си.

- Той крее, господин Шишманов.
- Сигурен съм. Ако е имал харем и сега самотува...
- Надявам се на вас.
- Абе, не че нямам друга работа... Но това е само капарото!
- И Ник помилва стотачките.

– Разбира се. Споменах ли ви, че Съюзът на психиатрите в България е обявил награда от пет хиляди долара за тоя, който разреши случая „Муса Кеседжия“?...

2.

Първо разплати сметките си. После си купи шише евтино уиски. Отпи глътка още пред входа на супермаркета и щастливо въздъхна:

– Ех, да имаше още толкова, че да си наема секретарка...

Това засега бе блян. Но те са пък да се преследват – така че той тръгна по следата „Муса Кеседжия“.

Е, в полицията нямаше цветя и рози. Всички знаеха, че е във фалит и не му обърнаха никакво внимание. Дори Дебелия Стоянов, който бе измъкнал толкова пари от него, го изгони като малко цигане.

– Абе ние веднага го препратихме към лудницата!

– Може ли там от досието...

– Виж Дора.

Дора обаче го посрещна като импотентен.

– Чупката, частник!

– Мило момиче...

– Какво момиче съм ти аз?

– Красиво, секси...

– Оная мастия те зарязва, а? Чувам, че и паричките ти прибрала.

– Доре...

– Казах: нямаш работа тук!

Веднага се показва и оня плъх Василев.

– Абе, Шишманов, не чуваш ли какво ти реди жената?

И се попипва по пистолета!

В коридора налетя на Колимечков – тлъст, тлъст!

– Кой ви е пуснал тук, Шишманов? Дежурен!...

Изнесоха го като счупен гардероб.

Тръгна по улицата без цел – тъжен, занемарен и самотен.

А беше лято... Слънцето грееше, в клоните на дърветата пееха птици, в градинките се смееха жени. Улиците гъмжаха от бързащи хора.

Ник вървеше унесен и чужд на цялото това щастие. Чувстваше се излишен. Нещо си бе отишло – Мария... Нещо бе свършило – живота...

Група хлапета, шумни и кресливи като врабци, го изпревариха, едно дори се блъсна в краката му и потънаха в интернет-кафето отсреща. Той машинално зави след тях.

В полутъмната зала като че ли му стана по-добре. Седна и даде на търсачката „нападение над аквапарк“. Излязоха стотина файла. С

неохота започна да ги преглежда. Повечето бяха разни литературни боклуци – теми върху народното творчество, песни... Хоп, ето и вестникарски публикации.

След половин час Ник бутна мишката настрана и си рече: „Добре, че му вземах на тоя капаро!“

Вестниците разказваха надълго и нашироко как огромен мъж на кон и със боздуган бе налетял на аквапарк в предградията, как бе помлял охраната, съоръженията и прочие. Особено място заемаше описанието на навързаните с дебели въжета трийсетина момичета. После епичната битка с полицията... Изводът на всички издания бе, че психиатрията се е попълнила с особено интересен екземпляр.

Както и да е – важното бе, че плати някои от сметките. Ник въздъхна и тежко стана.

3.

След щателна проверка на портала и дълго ходене най-после стигна до кабинета на доктор Пачев.

– Здравейте, господин Шишманов.

Ей това почтително обръщение го спираше да му каже: човече, ти май си по-луд от пациентите си...

– Ами дойдох да го видя, докторе.

– Да, да... И преводачът е тук.

Сух, с гърбав нос и една педя мустаци. Господин Бекиров. Коя хубавица ще се заеме с турски и то отпреди 500 години?... Чаталестите мадами учат английски, щото доларите ги печатат на инглизки!

– Какво мислите, господин Бекиров – той тип къде е учил този турски?

Погледна го учудено.

– От майка си, господине.

Ник изпъшка: още един луд...

– А вие?

– Аз – от книгите.

– Той не може ли да го е научил оттам?

– Почакайте – студено помоли Бекиров. – Сам ще прецените дали този човек би отворил книга.

Бяха пред вратата – масивна, от дебела ламарина, усилена с решетка.

Празна бяла стая. Опа – с четири стола. И огромно мъжище в усмирителна риза – и тя бяла. Изглеждаше на около трийсет и пет години и май дремеше.

– Трябва да проверя из клубовете по вдигане на тежести – промърмори Ник.

– Ако този човек е тренирал някога нещо, той щеше да е много известен, защото медалите му щяха да тежат колкото него – поклати глава Пачев.

Грамадата се сепна от гласовете им. Надигна лице – имаше кафяви властни очи, свикнали да изискват и получават послушание. Видя Ник и изведнъж се оживи. Разкърши или по-точно опита да разкърши рамене и каза нещо.

– Пита дали си войник – преведе Бекиров.

– Аз?

– Ти. – После пак се заслуша в бързата реч. – Твърди, че ти си първият истински мъж, който среща откакто е тук. Все разни курбанджии... Иска да премери сили с теб.

– Той никога не е казал толкова думи на един път – учуди се Пачев. – Обикновено му ги вадим с ченгел.

– Май не сме в една категория – огледа го още веднъж Ник. – Но и с такива съм се бил.

Бекиров преведе. Гигантът присви очи.

– Пита дали ще му помогнеш да излезе оттук.

– Ако говори.

Бекиров бързо заджумули. Мъжът вторачи тежките си очища в Ник и каза нещо, което приличаше на клетва.

– Ще говори.

– Питай го как се казва.

– Муса.

– Откъде си?

– Едирне.

– Това е Одрин, нали?... Как мина границата?

Мъжището объркано завъртя очи.

– Казва, че няма граница. Не е минавал граница.

– Как се е озовал тогава в България?

Бекиров отсечено преведе. Муса така рязко вдигна рамене, че шевове на ризата заплашително изпукаха.

– Каква България? Откак съм се родил, няма България.

– Докторе – обърна се Ник към Пачев. – Тоя пак заби в неговите лабиринти.

Психиатърът кимни и се обърна към Бекиров.

– Помоли го да разкаже как се е озовал край водния парк.

Очите на Муса потъмняха, гъстите му вежди паднаха надолу.

– Преди колко... вече не знам преди колко време дойде един мъж и ми каза, че купува гяурски книги. Попитах го за колко, а той ми обясни, че зависело от книгата. Колкото по-стара била, толкова по-скъпо щял да я вземе. Е, пузнах няколко мои хора по околните села, отарашиха църквите им. И след десет дни пак се срещнахме. Половината книги ми ги върна, но за другите даде един кемер сребро.

– За книги? – почеса се Ник по брадата. – Кемер сребро? Не долари, не левове, а сребро?

Муса сякаш не чу въпроса, преведен от Бекиров.

– Тогава за първи път видях гяурката. Беше с него – бяла, със сини очи и тънка-тънка. Акълът ми остана при нея.

– Той не беше ли турчин?

– Отначало мислех, че е от Мъсър; после реших, че е евреин. Но сега като си мисля, не беше нито едното, нито другото.

– Ами какъв?

– Беше ваш.

– Как наш? – обърка се Ник.

– Като теб. Теб. И теб. – Муса посочи последователно Ник, Пачев и Бекиров.

– По-нататък?

Муса го погледна изпод вежди. Блесна гняв – той човек не бе навикнал да го разпитват, – но се овладя и продължи със зле прикрито раздражение:

– Видях, че има келепир от тая работа, та ударихме един манастир. Злато имаше, животни имаше, дрехи... Хубаво стана. И книги, много книги. Когато дойде оня, слабият, хареса ги. И сложи кесия злато. Обаче аз му рекох: „Искам гяурката.“

Доктор Пачев бутна Ник по ръката.

– Това на нас не го е разказвал.

– Даде ли ти я?

Муса поклати глава. Очите му се изпразниха, а умът отлетя някъде далече.

– Такава жена не се дава, тя се взима. С кръв... Обеща, че ще доведе две като нея. Дори по-хубави от нея. Взе книгите.

– Без да плати? – ядоса се Ник. – Извози ли те?

Бекиров изсумтя:

– Това, последното, не мога да го превода.

– Що?

– Няма го в езика му.

– Бре! Все джентълмени ли са се мотали по негово време?

Мъжгагата бавно излезе от спомена и рече сухо:

– След три дни доведе две момичета.

Пак замълча.

– И? – нетърпеливо попита Ник.

– Циганки. Ваши.

– Как наши?

– Като тия, дето лежах край мястото с водата... Дадох ги на хората си. Когато си тръгна, изпратих подире му двама от най-ловките си хора.

След няколко часа единият се върна и ми каза, че са го изгубили.

– Къде? В гората?

– Край града има голям баир, надупчен с килии. Влязъл в една от тях и изчезнал.

– Как изчезнал?

– Ей така. Тя е два пъти колкото тая стая. Има един изход. Хората ми не мърдали от него, а оня изчезнал.

– И после?

– Не повярвах. Заведе ме при килията.

Муса замълча вгълбен. По челото му бяха избили ситни капки пот.

– Рекох си: има тайна врата. Започнах да опипвам стените. И пропаднах...

– Къде? – изхърка Ник.

– Видях голите жени, басейна... Направих крачка назад, за да се скрия и пак се озовах в килията. Водачите ми тичаха уплашени – видях само гърба им. Хванах коня си за юздите, прекарах го през помещението... Стената пак... ме пусна. Качих се на седлото, извадих ятагана и...

Муса млъкна, загледан в Ник. После се обърна към Бекиров:

– Какво му става?

Ник се бе изправил; очите му гледаха подивели. Лицето му бе почервеняло като на трескав.

– Не, не, не! – изхриптя той.

– Господин Шишманов – плахо рече Пачев.

– Не може да бъде! – изрева Ник и излетя навън.

4.

Мина през кварталния магазин като през сън. Продавачът го попита за вересиите. Той ги плати, без да разбира какво прави. Купи си бутилка уиски. Прибра се в къщи и с треперещи пръсти напълни една водна чаша. Застана пред нощното шкафче, където стоеше снимка на Мария.

– Не може да бъде – изплака той и отпи първата голяма глътка.

И така стон след глътка и глътка след стон... Бутилката свърши.

Бе толкова възбуден, че алкохолът не можеше да го повали. Тръгна като луд из стаята. Сети се, че в хладилника трябва да има още уиски. Намери бутилката и отпи от нея.

Късно следобед тялото не издържа на огромното количество градуци. Зави му се свят, седна в леглото. Вече на крачка от съня набра номера на Дебелия Стоянов.

– Хей... прасе – рече с умиращ глас.

– Пак ли си се натряскал? – с досада попита полицаят.

– Там... едни циганки...

И изтърва слушалката, потъвайки в дълбок сън...

Събуди се и преди да е отворил очи, заопипва за бутилката. Събори я от шкафчето. Бълбукането му поддейства като удар с електрически ток – скочи. Късно... Уискито бе потънало в мокета.

Въздъхна. Видя висящия телефон, разтърка лицето си и изпъшка:

– Циганките...

Изправи се рязко.

– Господи, дано... Дано!

Влезе в банята, изми се със студена вода. Беше един след полунощ. Облече се и дълго гледа снимката на Мария. Излезе с твърда, уверена крачка.

5.

Гюрчо беше – както винаги – в Казиното.

– О, Ники – констатира лениво той.

– Живот си живееш – поклати глава Ник.

– Демокрацията, братче, какво да правиш.

Вярно. При тоталитаризма Гюрчо бе общ работник в консервния комбинат.

– Мадама ли ти трябва?

Ник яростно задъвка долната си устна.

– Ама не си платил за миналия път.

Майко, докъде бе стигнал – да чука на вересия при мингяните...

Ник тръсна глава.

– Не, приятел. Искам да питам нещо.

– Някои неща дори при мене са безплатни – великодушно кимна

Гюрчо..

– Да има изчезнали тия месеци момичета?

Циганинът се замисли.

– То винаги има избягали, ама...

– Какво?

– На колегата Ради преди година се изпариха две.

Ник усети, че е уцелил.

– Не ги ли намери?

– Сигурно са ги изкарали в чужбина.

„Вятър в чужбина – стисна зъби Ник. – Пет-шест века назад...“

– Искам да видя Ради.

Гюрчо го погледна изпитателно.

– Полицията вътре ли е?

– Знаеш, че работя сам – поклати глава Ник.

– Добре.

И зачука по мобилния си телефон. След двадесетина минути миризмата на кисело и дим в Казиното рязко се увеличи – пристигна Ради с охраната си. Дебел почти колкото Гюрчо, но с поне кило злато повече по себе си. Изслуша внимателно Ник.

– Изчезнаха преди около година. Кичка и Зюмбюлка. Седемнайсет-годишни. Отидоха при клиент и – край.

– Нещо повече?

Краят на историята

– Абе, как беше... А! Един поиска да му ги заведем пред Аквапарка.

– Аха – едва не ахна Ник.

Ради набърчи чело в усилие да си спомни и успя от първия път.

– Платил веднага с голям бакшиш и казал на охраната, че сутринта ще ги доведе пак там.

– И не го проследили?

– Абе, мой човек, ние не сме ченгета. Знаеш ли колко хора водят момичетата по вилите?... Нищо необичайно.

Ами да. Той самият да не бе водил Гюрчовите в четиризвезден хотел?...

– Колата?

– Ауди. Номерът се оказа краден от москвич.

– Човекът? – с надежда попита Ник.

– Малък, хърбав... В тъмното какво ще видиш? Особено като има да броиш и пари...

– Искam снимки на момичетата.

Ради го погледна раздразнен от категоричния тон.

– Абе, ти кой си?... Окей, щом Гюрчо гарантира за теб.

След един час едно от момчетата му донесе две снимки. Ник ги погледна – млади, черни и грознички...

В осем сутринта звънна на Пачев.

– Извикай преводача и ме чакайте при Муса.

Пак спря пред нощното шкафче и се загледа в снимката на Мария. Въздъхна. Взе я, сложи я в джоба си...

6.

– С тези момичета ли плати?

Муса набърчи вежди, после радостно извика:

– Аллах! Те са!

Ник прехапа устни. Извади с усилие третата снимка, протегна треперещата си ръка. Квадратчето се люлееше като духано от циклон.

Муса отвори уста; очите му се разшириха.

– Аллах! Това е...

– Коя? – пребледнял изхриптя Ник.

– Гяурката!

Раменете на Ник се отпуснаха.

– Значи и тя е ваша? Вай, вай... Затова беше толкова хубава!

– Я ми опиши точно мястото, където излезе.

Записа си внимателно обясненията, зададе няколко уточняващи въпроси. После се зачеса яростно по врата.

– Търговецът е дребен, нали?

– Много нисък.

– Слаб?

– Само кокали. Очите му...

– Злобни. Фанатични.

– ...като на дервиш – замисли се Муса.

– Какво друго търсеше да купи?

– Ятагани. А!

– Какво?

– Тюфек. Голям зор видяхме докато намерим два тюфека.

– Пушки?

– Българите им викат пишали, ние – тюфек. Много са скъпи.

– Особено в нашето време – кимна Ник.

Муса го гледаше озадачен.

– Абе, ти да не го познаваш?

Ник махна с ръка и излезе.

7.

Майко мила, това, което бе сънувал, бленувал, мечтал, бълнувал, молил, кънлял, искал с неистова страст, се бе сбъднало! Караразбойников бе някъде тук! Може би на километри, може би на една ръка разстояние! „Господи, благодаря ти!... Господи, върни ми Мария, върни ми слънцето и ще ти построя черква!“ – молеше се Ник и караше колата като спял. Спря пред блока, качи се като дрогиран по стълбите.

Седна пред компютъра. Посегна към неначената бутилка, но размисли. Трябва да е със свежа глава... Не трябва да прави грешни ходове. Не може да си позволи да изтърве Караразбойников...

И така, оръжие. Старинно оръжие. Даде на търсачката „антиквариати“. Уф, към трийсет... Нищо. Хвана телефона.

– Извинете, колекционирам старинно оръжие. Търся пищал от петнайсети век.

До десетия въобще не включиха какво е това. Тъпанари. Антиквари-аджамии... Единайсетият зацепи. Оттам нататък през дваматрима разбираха за какво става дума. Нямали обаче... Ник изпъшка. Сети се за хладното оръжие и започна отново.

– О, ятагани колкото щеш! – отговори още първият в списъка.

– От петнайсети век?

– Разбира се – вежливо потвърди оня, а на Ник му стана ясно, че и от преди новата ера ще му го направят, ако плати.

Долу-горе така бе при всички. Записа адресите на голям лист и тръгна на обиколка.

Оглеждаше оръжията смаян – никога не бе предполагал, че има натрупано толкова хладно оръжие в града. Електоратът такива кланета можеше да си спретне... Що му е ядрена бомба!

Някъде по средата на обиколката му направиха впечатление два ятагана – със сребърни инкрустации, чирени от еленови рога и като че ли сега излезли от ковачницата.

– Тези съвременна изработка ли са?

– Ами – обиди се антикварят. – Източникът ми е сериозен.

– Хм...

– Господин Корсарски ми доставя само истински неща.

– Кой?

– Корсарски.

Сърцето на Ник затупа лудо.

– Чувал съм това име – рече бавно той. – Висок, здрав мъж?

– О, не. Господин Корсарски е нисък и слаб.

– Значи не е моят човек... Може ли да се срещна с него? Цената е доста висока. Ако се съгласи да намали...

– Съмнявам се. Той е много...

– Добър и услужлив?

– Ами – засмя се антикварят. – Запъне ли се, става като магаре на мост.

– И все пак...

– Рядко се вясва. И не обича да се среща с клиенти.

– Телефон?

– Съжалявам.

Ник задъвка устната си и излезе.

Намери нишата в скалите, където Муса бе излязъл от петнайсети век. Опипа стените – нищо.

Отпусна ръце отчаян.

– Мамка ти! – изрева и заблъска с юмруци скалите...

В къщи му се обадиха от друг антикварен магазин.

– Нали вие търсехте фитилна пушка?

– Аз.

– Абе, не е при мен... Нося оръжието на ремонт при един майстор. Е, там видях такива... Някакъв Корсарски ги оставил.

– Кой е и как да го намеря?

Започна да усуква. Ник се досети:

– Колко?

– Двайсет.

– Имаш ги.

8.

Старец. С бяла коса, гладко избърснат и с изправен гръб.

– Офицер от запаса?

– Бих отговорил „тъй вярно“ на въпроса ви, господине.

– Значи специалист от висока класа – опита се да го изчетка Ник.

– Щом така смятате – равнодушно вдигна рамене той.

– Имам една стара кремъклияка. Бих искал да ѝ дам известен фасон.

– Ако имате и пари...

– Няма проблем – излъга безочливо Ник.

– Е, тогава ще стане.

– Може ли да видя нещо, над което сте работили?

Старецът се поколеба. Минаха в задната стаичка. Сред десетките чаркове, пилички, отвертки, разглобени револвери, изпъкваха те – инкрустираните, изписани като яйца пищали.

Майсторът се засуети, някак се дръпна от първия и припряно грабна другия. Ник го пое, огледа го. Цъкна с език:

– Великолепна изработка. Велик сте.

– Не, това не е моя работа.

– Бих искал да ме свържете с майстора.

– Млади човече, той е мъртъв.

Ник вдигна вежди.

– Отдавна. Това е работа на прочутите за времето си сливенски тюфекчи.

– Ваша ли е?

– Не.

– Бих платил голяма сума за нея.

През това време използва възможността да се приближи до другата. Внезапно се извърна, грабна я и започна да я оглежда, говорейки:

– Впрочем, и за тая. Тя също е изработка на стари сливенски майстори, нали?

Опа... Цевта... Цевта!

Старецът почти изтръгна пушката от ръцете му и строго отбеляза.

– Не пипайте.

– Какво сте ѝ правили?

– Обикновена профилактика.

– А цевта? Фитилната пушка стреля с олово, по-голямо от шестнай-сети калибър. А на това цевта му е допълнително набита.

– Собственикът иска да я усиля.

– Корсарски ли се казва той?

Старецът замръзна, изгледа го изненадан и бързо рече:

– Не си спомням.

– Не се плашете. Познавам господин Корсарски и ако са негови, бих се споразумял...

– Казах: не помня.

Избута го в другата стая и започна да отговаря на въпросите му с да и не...

9.

Ник си поръча кафе и разсеяно огледа посетителите. Разни кривокраки ученички, наедрили в кръстта домакини... Нищо интересно за естет като него... На съседната маса очилат акран чете дебел вестник... Големи черни букви: „Ще приемат закон...“ Аман от закони... Като ги гласуват, че като се затича Колимечков да ги изпълнява... Тъпо... Тъпчеше на едно място. Проходът... Безсмислено е да го следи. Там бе станал скандала с Муса и Караразбойников няма да се върне никога. Ятаганите?... Цената им бе така солена, че скоро едва ли някой би ги купил... Пушките... Явно не са за продажба. Защо му е пишал с набита цев от съвременен оръжие? Хм... Нещо му бягаше.

Какво друго имаше? Книгите! Как забрави книгите! Та Караразбойников бе тръгнал с тях пред Муса. Такаа. Защо му са на кирливана-древосък църковни книги? Едва ли да ги чете...

Толкова много защо... Ник тупна ядно с ръка по масата.

Отреща акранът най-после прехвърли на друга страница и срещу Ник цъфна тлъсто заглавие „Мистерия обвинява най-старата българска книга...“

Ник изтича до близката сергия и си купи вестник. След десет минути му идеше да цъка като часовник.

Значи явил се някакъв си патриот при директора на Националния исторически музей и му предложил да откупи Именника на българските ханове. Досега той бил познат от преписи от петнайсети и шестнайсети век, собственост на руски музеи. В тях имало много непълноти и донадени по-късно неща. И ето, появил се оригиналът. Или поне препис от десети век. Пълен. С него най-далечната българска история ставала близка-близка... Но притежателят искал тлъста сума. Е, събирали я вече с подписка по градове и паланки. Обаче къде бил досега този писмен източник? Как е стигнал читав до наши дни и кой е човекът, който го е открил?... Директорът обясняваше, че първите експертизи доказвали автентичността на ръкописа... И даваше да се разбере, че може би ще има нови открития и изненади...

Мале!... Чакай. Чакай, детективе. Спокойно. Ник се опита да се вземе в ръце. Най-тъпо бе да се изтупа в музея и да заразитва за благодетеля, осветлил родното минало. Ще го крият като куче кокал и шеф – изневяра със секретарката си...

Такаа. Абе какво прави тоя тип пак тъдява? Ето, отговори ли на този въпрос, ще му падне в ръчичките за отрицателно време.

Бизнес?... Глупости. Парите за Караразбойников са като кладенчовата вода за прасето. Е, хайде – средство с попътно ремонтиране на историята. Но не е крайната цел. В никакъв случай. Човек, който твърди, че ще промени седем-осем века с цел да тласне света напред, не може да си губи времето с алъш-вериш... Мащабът е малък за Караразбойников.

Значи и това е средство.

Ятаганите?... Не. И те са за пари. Пищалите? Ако не бе видял наби-тата цев, щеше да ги причисли към средствата за финансиране. Ник си падаше по оръжията и без справка би твърдял с пълна увереност, че така запазена фитилна пушка от петнайсети век не притежава никой музей по света. И всички биха дали луди пари... Явно обаче те не бяха за продажба, щом разваляше автентичния им вид.

Ник изхъмка доволен. Е, оставаше законния въпрос: за какво може да се използва фитилна пушка, приспособена да стреля примерно с патрони на калашник? И къде?...

Олекна му. Вместо да стои разкрячен между ятаганите, книгите и пушките, най-добре е да се съсредоточи на последните. Когато Караразбойников вземе тях, значи нещо ще става. Какво ли?...

– Леле – изпъшка Ник. – Тоя каква ли каша се кани да забърка в петнайсети век?

Акранът от съседната маса надникна иззад вестника и го изгледа удивен.

– Аз съм нищо – озъби му се Ник. – Знаеш ли колко по-луди от мен скитат от век на век?...

10.

Изтърва го.

Нае един изпаднал бивш информатор да следи антиквариата, където бяха оставени ятаганите. Дегизиран като уличен музикант, цял ден мъчеше една овчарска свирка. Обаче пълнеше шапката!

– Мамка му! – ядосваше се Ник. – Що ли не взема и аз да прося?

Самият той се закотви пред работилницата на запасния офицер.

Юли отмина. Август затрополи. И нищо. Еуфорията му поотмина. И парите намаляха. Ник започна отново да изпада в „черната дупка“. Струваше му се, че играе в някаква абсурдна пиеса. Или в някакъв експеримент и той е бялото мишле. Професорите го заничат отгоре и току му вземат сиренцето... Ставаше зъл и раздражителен. Или се забиваше в къщи, мълчеше и с часове гледаше в една точка. И пиеше – много и постоянно.

Докато една вечер Караразбойников цъфна като национален герой на телевизора. Герой, бе! Открил Именника!... Пъчеше хилавото си гръдно кошче, виреше кривия си нос и раздаваше усмивки на всички географски посоки. Експертизите били приключили и му платили. Даже и на някакво орденче се бе включил.

Ник не можеше да повярва! Е, беше пийнал доста... По-точно половин бутилка гроздова. Гледа го дълго. Той беше – Караразбойников. „Ех, да можех да му видя яката на ризата“ – рече си. Ами да. Ако е кирлива, не ти трябва ДНК-експертиза. Спря телевизора. Пусна го. Пак даваха откривателя на Именника. Никакви халюцинации – Караразбойников беше.

Ник изтрезня. Втурна се към телевизията. Закъсна с около десетина минути. Караразбойников бе излязъл вън от сградата и бе потънал вдън земя. Отказал коктейла, вечерята с мастити политици, спането в тризвезден хотел, исторически разговор със забележителна от километри депутатка. Качил се на някакво такси – това бе последното, до което се добра.

Уплаши се, че го е изпуснал – шом си бе позволил лукса да се покаже пред целия свят, значи краят на историята приближаваше.

Изпи половин блистер аналгин и половин кана кафе. Мамка му, язвата се обади... Но май в главата му попросветна.

Такаа. Кой е приоритетът на Караразбойников? Славата? Ето, той я

загърби. Ако искаше нея, щеше да остане на партито и срещите под прожекторите.

Пак стигна до това, което не можеше да обясни – пушките. Да. Там. Там беше истината.

Рискува – занесе един стар пищов-менте от битака на ремонт при запасняка. Той го посрещна с подозрение, отговаряше му с раздражение. Ала Ник успя да зърне за миг пищалите. Оттам нататък си гризеше ноктите и се молеше на Господ и всички светии да не е сгрешил в преценката си.

Не беше.

Някъде в края на август се появи – дребен, омачкан и кирлив. Толкова го бе въртял в главата си, толкова го бе сънувал, че бе абсурд да го сбърка. Измъкна се от таксито, мушна се в работилничката и излезе с дълъг вързоп.

Ник подкара с бумтящо сърце подире му.

Беше около два часа следобяд – сънливо и мързеливо време. Улиците в квартала бяха полупусти и затова даде по-голяма дистанция. Спря пред един от най-гузарските хотели, плати и слезе. Мина през магазинчето за цигари и алкохол отсреща по-скоро да се увери, че не го следят и с бърза крачка се насочи към парка зад него.

Ха сега де!

Ник реши да рискува. Пришпори таратайката си, заобиколи и паркира в другия край на сенчестата алея.

Когато Караразбойников се изравни с колата, Ник изскочи от хратите и му стовари жесток удар в стомаха. Хвана го под мишниците и го натика на задната седалка. Хвърли отгоре му пушките и сеника за арматурното табло.

Огледа се и гнусливо изтупа ръцете си. Уф. Никой не бе видял церемонията по посрещането на Валяка на историята. Подкара мирно и кротко. Спря далече в планината. Завлече дребното тяло в дълбоко дере, върза ръцете му зад едно дърво. Седна срещу него и зарови из вещите, които бе намерил из джобовете му.

Караразбойников отвори предпазливо очи, срещна неговите и бързо хлопна клепачи.

Ник извади цигара и запали.

След няколко минути кльошакът не издържа и пак отвори очи.

Ник съсредоточено разглеждаше пушките.

– Какво искаш от мен?

Ник поклати глава:

– Тцъ, тцъ. Голям майстор.

И посочи оръжието.

– Само не мога да разбера: защо трябва да стреля с патрони?

Караразбойников нервно опъна вързаните си ръце.

– Какво искаш?

Ник скочи. Приблужи лицето си до неговото и изсъска:

– И питаш?

– А, ти ли си...

Е, това му дойде много! Юмрукът му изсъска като в най-добрите му състезателни години. Удря, удря... Никога дотогава не беше бил вързан човек...

– Къде е?... Къде?... Мамка ти, убих те!

Спря. Погледна с погнуса окървавените си ръце, ритна купчината кокали, наричащи се Караразбойников и седна на един камък. Извади цигара и с треперещи пръсти я запали. Плю ядно, после опъна силно.

– Дай... на мен – изпъшка Караразбойников.

– Вредна е за здравето – троснато отговори Ник.

Изпусна бавно дима. Наведе се, развърза слабичкия мъж, помогна му да се облегне на дървото. Натика цигарата в ръцете му и тръгна нервно напред-назад.

Караразбойников жадно дръпна от цигарата няколко пъти.

– Седни – рече със слаб глас.

– Абе, ти да не командваш вече?

– Смя ли? – уморено вдигна вежди Караразбойников.

– Май ти пораснаха рога, ама де... – закани се Ник и седна.

– Извинявай...

– Какво? – побесня Ник. – Уби най-добрия ми приятел, отвлече жена ми...

– Тя не ти е жена.

– Абе ти...

– Добре, добре... Само спокойно.

Караразбойников захпа пак цигарата, огънчето стигна до филтъра и той я хвърли настрана.

– Когато тоя слон Муса минал във вашето време, хората му го търсили навсякъде. И понеже вървял след мен, решили, че аз съм го пленил. Нападнали дома ми там и отвлекли Мария. Наредили на слугите да ми предадат, че ще я освободят когато върна шефа им.

– Ще го върнем.

Караразбойников го измери замислен.

– Каза го много уверен. Значи имаш план.

Ник махна с ръка. Гледаше го и мислеше за друго.

– А това...

Караразбойников въздъхна.

– Знам какво искаш да знаеш. Не. Детето не е с нея.

– Къде е?

– Загубено.

– Ще го намериш!

– Не мога.

– Мъртъв си!

– Разбери, то вече не е твое, нито нейно.

– О, Боже!

– Не го викай – стреснато извика Караразбойников и погледна нагоре.

– Ще те изпепели? Ще те навре в кучи гъз, нали?

– По-лошо – промърмори кльошавият. – Ще се разберем ли?

– За какво?

– Ти получаваш Мария, аз – свобода.

– Чакай, чакай... Какво ще сервираш на безгрижното човечество с тая твоя свобода?

– Какво те интересува?

– Боже мой! И питаш! Три години от живота ми минаха ей така. Кажи сега какво си забъркал?

Караразбойников се озъби:

– Плюя на човечеството. Връщам ценни реликви на народа си...

– Глупости!

– Защо не ми вярваш?

– Защото те познавам, грандоман ненормален! Защо са тия пушки? Султана ли ще убиваш?

Ник грабна едната и я трясна в камъка, на който бе седнал преди малко.

– Недей! – ахна Караразбойников.

– А това? – Ник навря в лицето му страница от тефтер, където след двамайсет реда числа бе написано „Битката при Варна, 1444 година“. – Знаеш ли какво ми напомня? Бележката в лабораторията! Да, оная! Която ме отведе в Юдея. Помниш ли? А сега, боклук такъв, какво си намислил?

Ник хвана за цевта втората пушка.

– Недей – с равен глас каза Караразбойников. – Готвя го от две

години.

– А аз през тия години живях като скот!

– Правя го за България.

– А тя дали го иска?

– Ще й спестя четиристотин години турско робство.

– Айде стига, бе!

– През 1444 година в битката при Варна обединените европейски сили почти побеждават турците. В един момент крал Владислав Ягело се увлича в боя, навлиза сред спахиите. Налита на Муса Кеседжи. И загива. Спечеленото сражение е загубено.

– Този Муса? От психиатрията?

– Същият.

Ето защо Караразбойников се бе навъртал около турчина!

– Е, и? Нали е заобиколен и от други турски войници?

– А ако има наблизко някой с пушка, която се зарежда бързо? И този някой ги застреля?

– Какво ще стане?

– Днешна Северна България и Нишко ще се институират като държава с цар Фружин, синът на Иван Шишман.

– Глупости!

– Това е компютърен анализ.

Ник хвана главата си, обърна лице към небето и едва не прови като вълк.

– Убиеш ли ме, няма да получиш Мария – предпазливо опипа почвата Караразбойников.

– Искам да направим сделка – рязко скочи Ник.

– И аз за това говоря.

– Аз ти давам живота.

– А аз – Мария.

– Малко е. Искам още нещо.

– Пари? – усмихна се Караразбойников разочарован. – Злато?

– Не.

– Стари книги? Ей такива пушки?

– Млъкни – с леден глас каза Ник. – Искам да се прибереш там, откъдето си дошъл и никога повече да не се връщаш в нашия свят.

– Не можеш да искаш това от мен.

– Мога – поклати глава Ник. – Защото имам пистолет и той е насочен в теб.

– Правя го за доброто на България...

– Майната ти! А аз искам да живея своя собствен живот! Такъв, какъвто са го направили працядо ми и баща ми, а не ти!

Караразбойников се вгледа в очите му и изведнъж раменете му увиснаха. Изпъшка, поклати сломен глава.

– Тъжно. Никой не иска да ме разбере.

– Нищо подобно. Ще те насоча към един – доктор Пачев.

Дребният мъж разтърка уморено очите си.

– Значи, нямам избор?

– Никакав! Къде си отворил тунела?...

11.

Стояха пред входа му – Ник, Муса и Караразбойников.

Бяха минали през психиатрията. Ник обясни на доктор Пачев ситуацията. Той извади тържествено от чекмеджето си купчина листа и рече:

– Е, господин Муса Кеседжиев, имам честта да ви съобщя, че лечението ви приключи.

Бекиров преведе.

Страшният мъж гледаше с невярващи очи. Ник обясни накратко какво е станало.

– Ще си получиш гяурката, приятелю – поклони му се той.

И ето, още крачка и...

Бяха в последната зала на Пещерата. В краката им клокочеше буйна подземна река и белите гриви на талазите ѝ влизаха с гръм в тясна фуния.

– Това ли е входа? За 1444 година? – със свито сърце попита Ник.

– Това.

– Влизам вътре и излизам там?

– Да – мрачно кимна Караразбойников.

Муса го стискаше за яката и гледаше в устата ту единия, ту другия. Попита нещо Ник, махна с ръка ядно, че не го разбират и посочи дупката, където изчезваше водата.

– Да – кимна Ник унесен. – Там.

Муса прегърна Караразбойников и скочи. Мярнаха се – голямо черно кълбо сред бялата пяна... И изчезнаха... Гърлото ги глътна.

Ник постоя. Обърна се назад – тъмнина и студ. Отпред в конуса на фенера белееше водата. Някъде зад нея се простираше огромно зелено поле, пухкави облачета плуваха по синьо небе. Още по-нататък белееше сарай, а от малко прозорче на най-високия му кат гледаше жена. Мария...

Олюля се.

И полетя надолу...

КРАЙ

© 2005 Андрея Илиев

Източник: <http://hanko.hit.bg> (през <http://sfbg.us>)
Редакция: Mandor, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/745>]